

Ze smrti do života.

Dnes bych rád začal trochu netradičně. Znáte tuto píseň. Dál, dál tou vodou.....
Když jsem ji jako kluk poprvé slyšel, zanechala ve mě silnou vzpomínku a také mi naléhavě sdělila, že je důležité se nezastavit, ale jít dál. Poprvé v životě jsem si tenkrát uvědomil, že mám vnitřně někam jít a začal jsem hledat kam. Tato píseň se objevila v Americe r. 1901 a jedná se o Spirituál, ukazující na biblický odchod Izraelců z Egypta, který je zapsán v knize Exodus. Dá se také říci, že je ukazuje na cestu uprostřed moře. Autor je neznámý.

Základem pro dnešní kázání jsou tyto dvě biblická místa.

Řím 5,18-19

A tak tedy: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na **všechny** lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na **všechny** lidi ospravedlnění k životu. Jako se skrze neposlušnost jednoho stali mnozí hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí spravedlivými.

Iz 53,6

My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na cestu svou, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu **nás všech**.

Začneme Iz 53 kap. 6. veršem. Zde se píše, že jsme se všichni vydali na svou cestu a zabloudili jsme. Pokud bychom chtěli být hodně konkrétní, musíme si vyložit co to znamená zabloudit. Můžeme si představit, jak se ztratíme v hlubokém lese, je tma, nevíme, kde jsme a nejsme schopni nalézt cestu zpět. Často v takových chvílích se stává, že člověk začne jakoby chodit v kruhu a za určitou dobu dojde na stejné místo. Toto je duchovní stav, který popisuje Izajáš. Všichni zabloudili a vzdálili se od Boha. Ap. Pavel mluví o tom, že na všechny lidi přišlo odsouzení a dokonce tvrdí, že se tak stalo skrze provinění jednoho člověka. Převědeme-li to do podobenství, které napsal Izajáš, můžeme říci, že Adam, první člověk, byl první, který zabloudil. Písmo nám říká, že byl vyhnán z ráje, z Boží přítomnosti (Gen 3,24). Tedy pohyb směrem od Boha. Aby nebylo pochyb Písmo nám v tomto verši říká, že na východní straně Ráje Bůh umístil cheruby, aby jej střežili. Je to zajímavé. Adam šel pravděpodobně na východ. Můžeme zde učinit závěr. Adam i se svojí ženou Evou byli vyhnáni z ráje odešli z Božím přítomnosti a do této situace, mimo Boží přítomnost se začali rodit jejich děti. Abychom daný stav mohli lépe uchopit podívejme se na něj jakoby z druhé strany.

Adam s Evou první lidé neposlechli Boha a pojedli v ráji ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého i když to jim Bůh zakázal, byli varováni, že pokud to udělají, **ten den propadnou smrti** (Gen 2,17). Bible toto již nerozepisuje, ale víme, co se stalo. Když to udělali, poznali, že jsou nazí a skryli se před Bohem. Učinili určité **kroky** v

uvozovkách. Pojedli a skryli se. Víme, že Adam fyzicky zemřel až po více než 9 stech letech, ale smrt již ten den vstoupila do jeho života. Duchovně zemřel ten den. Teologie učí toto jako prvotní hřích, který dopadl na všechny další lidi. Všichni se rodíme do světa, který je ve stínu smrti (Mat 4,16, Luk 1,79) mimo Boží přítomnost. Tedy dle bible všichni zabloudili, nacházejí se duchovním temném lese a neznají cestu zpět.

V Mat 4,15-16 je napsáno toto:

Země Zabulón a země Neftalí, cestou u moře, za Jordánem-Galilea pohanů, lid sedící v temnotě uviděl veliké světlo, kteří seděli v krajině a stínu smrti, vzešlo světlo.

Toto prorokoval prorok Izajáš několik set let před tím, než se to stalo. Pán Bůh lidem připravil řešení. Poslal veliké světlo do temného lesa, aby nám svítilo na cestu, aby ti co zabloudili se mohli vrátit zpět. Bůh nám odpustil všechny naše viny ještě dříve, než jsme je stačili vyznat. Poslal svého Syna Ježíše Krista nechal na něho dopadnout vinu nás všech, jak píše prorok Izajáš. Dostali jsme nový život, druhou šanci. Pojdme se ale držet té nitě, kterou jsme rozvinuli. Cesty a putování. K tomu, abychom mohli se navrátit k Bohu potřebujeme světlo abychom viděli kam máme jít a potřebujeme ještě jednu věc. Řekl jsem na začátku, že ten, kdo bloudí velmi často chodí v kruhu. Potřebujeme změnit směr a vydat se správnou cestou, která nás vyvede z temného lesa ven. Bible této změně říká obrácení (Iz 30,15, Jer 15,19, Luk 22,23, Sk 15,3).

Musíme se obrátit a vyrazit jiným směrem. Pán Ježíš to říká jednoznačně následuj mne (Jan 21,22, Mar 10,21), neboli jdi za mnou povedu tě. Musíme udělat zásadní důležité **kroky** v uvozovkách. Teď se podívejme na Pavlovy výroky v Římanům, jak jsem četl na začátku. Mluví se zde o tom, že skrze Kristův čin přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu. Určitě to není tak, že Pán Ježíš zemřel na kříži a vstal z mrtvých a automaticky jsou všichni zachráněni. Je to tak, že otevřel cestu k záchraně. Písmo ve Zjevení říká že Pán Ježíš otevřel dveře, které nikdo nemůže zavřít (Zj 3,8) Pán Ježíš dokonce o sobě samém říká Já jsem dveře (Jan 10,9) Musíme udělat ty zásadní **kroky**. **Musíme vstoupit. Musíme Krista následovat. Obrátit se, změnit směr.** Ap. Pavel zde jasně říká, že všichni lidé mají možnost záchrany, nikdo není vynechán. Stejně tak v 1. Tim 2,6 a 4,10. Je důležité si ale uvědomit ještě jednu věc, že to odsouzení a smrt v Adamovi nepřišlo také automaticky. Adam totiž také otevřel cestu nebo dveře, chcete-li od Boží přítomnosti a všichni jsme šli jeho směrem. Neumíráme bez našeho přičinění. Všichni jsme udělali určité kroky stejně jako Adam. Připomeňme si nyní Izajáše. Každý jsme se obrátili na svoji cestu, sešli jsme z Boží cesty. Co je to za cestu ta naše cesta?

Příběh mojí několikaměsíční dcery. Očkování, dost nepovedený vpich a její reakce.

- dlouho se nechtěla nosit
- bylo vidět, že nás vinila, jejím oči-vy jste mne zradili, nikdy na to nezapomenu
- dostala se do složitější situace, prožila bolest, **špatně zhodnotila** situaci, jako když jí to někdo našeptával stejně jako Adamovi v ráji
- pro mne byl šok, že tak v raném věku takhle již vnímá a hodnotí
- určitým způsobem si to přenesla i do dospělosti, všechny věci chce si řešit sama, nechce si nechat poradit, vše si potřebuje vyzkoušet na vlastní kůži

Náš malý syn v těchto věcech je úplně jiný, když se dostane do podobné situace, bojuje proti tomu, jak jen umí, když to přejde uklidní se a jakoby to přestalo existovat

Můj příběh hádky s mým tatínkem.

Bylo mi asi 9 let a dostali jsme se do sporu v jedné věci už si nepamatuji co to bylo. Můj tatínek byl zkušenější a měl pravdu, pouze ji začal příliš prosazovat, byl v té chvíli příliš tvrdý. Pamatuji si, že jsem se proti tomu najednou postavil, protože mne to vyprovokovalo tak jsem tvrdil, že pravdu nemá. Začali jsme na sebe křičet, vyvrcholilo to tím, že tatínek vzal moji nejoblíbenější hračku a otevřel dvířka u kamen a křičel. Co je pravda? Zranilo mne to a prožil jsem bolest. Mezitím maminka naříkala ve vedlejší místnosti a snažila se nás uklidnit. Od té doby jsem začal prověřovat, jestli to, co říká, je skutečně pravda. Narušila se důvěra. Nevěděl jsem, že můj tatínek měl ostré spory se svým otcem a že určité charakterové rysy získal od něho, to mi řekl až později. Udělal jsem ale vnitřní krok určitým směrem, začal jsem být příliš nedůvěřivý, vše jsem důsledně prověřoval a více jsem se vnitřně uzavřel.

Pamatuji si na tu chvíli, kdy mi tyto věci Duch svatý osvětlil, kdy jsem si na to vzpomněl a porozuměl tomu. Porozuměl jsem pak také tomu proč moje dcera reagovala na to očkování tak jak reagovala. Přesně totiž kopírovala **můj vnitřní postoj**. Dodnes mám s tímto problémy. Příliš vše prověřuji a jsem nedůvěřivý. Věřím, že jsem se posunul vpřed, ale vyřešeno to úplně nemám. Moje děti mi dělají výborné zrcadlo. Poznávám svůj charakter. Když jsem četl místo v 1.Kor 13,7, že láska všemu věří, tak mne to až urazilo. To snad není možný, já mám všemu věřit? To zde apod. Pavel nemyslí vážně. Nikdy mne nevystrašilo místo třeba v evangeliích, kde Pán říká jednomu mladíkovi, aby prodal svůj majetek. Do hloubky jsem poznal, že mému otci nikdy o majetek nešlo. Toto místo mne ale usvědčilo. Než o tom více budu přemýšlet podívejme se ještě na jednu věc. Ap. Pavel mluví také o následování a cestě

2.Tim 2,22

Utíkej tedy od mladických tužeb a následuj spravedlnost, víru, **lásku** a pokoj spolu s ostatními, kdo vzývají Pána z čistého srdce

1.Kor 12,31

Usilujte o vyšší dary! A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu.

Následuje pak 13. kapitola, kde ap. Pavel mluví o lásce. Ono když se napíše následuj lásku, může to znít příliš filozoficky a neprakticky, ale je to tak. Máme se obrátit a následovat lásku. Bůh je láska. To slovo v originále v 2 Tim následuj má význam také dát se v běh, abych někoho dostihl. Opět je to pohyb. Závažný vnitřní pohyb. Co to znamená v tom mém případě konkrétně a prakticky? Věřím, že mi Duch svatý ukazuje, že to znamená pustit si sourozence v Kristu více k tělu, dávat jim více důvěry v jejich práci, nekontrolovat je neustále jestli neudělají někde nějakou chybu, za kterou bych musel nějak zaplatit. Být někým kdo nesoudí a nehodnotí jejich víru a nepanuje nad ní. Přestat dělat tyto věci a dát druhému více svobody. Nemusím samozřejmě věřit každé

věci, kterou někdo řekne. Ale vždy na prvním místě hledám to dobré a jak mohu pomoci. Velmi se mne také dotýká to, že láska není domýšlivá. Nemohu domýšlet věci vnitřních postojů druhých, snadno se zde mohu splést a soudit nespravedlivě. To jsem vícekrát prožil, že mi to Duch Svatý ukázal a varoval mne. Navíc vůbec nevím nic o tom, co ten druhý prožil jako malé dítě a do jakých složitých situací se dostal. Jak se ale chovat pokud, můj sourozenec v Kristu, nebo i jakýkoliv člověk, nějakou chybu udělá, nebo se dopustí přestoupení. To jsou otázky, které se dost řeší. Písmo nám dává velmi konkrétní odpovědi, podle kterých můžeme lásku i v těchto věcech následovat. Není o těchto krocích žádná pochybnost, jsou jasné.

Přísl 17,9

Kdo přikrývá přestoupení, **usiluje o lásku**, ale kdo věc roznáší, rozlučuje přátele.

1 Pt 4,8

Především k sobě mějte vroucí lásku, neboť **láska přikrývá množství hříchů**

Písmo zde mluví o tom, že kdo přikrývá přestoupení tak usiluje o lásku. To je ten vnitřní pohyb, který je později vidět i v činech. Ten, kdo skutečně o lásku stojí a usiluje o ní, neroznáší věci a ale přikrývá je. Pokud někdo odkrývá neboli zveřejňuje s největší pravděpodobností usiluje o něco jiného. Buďme ještě konkrétnější. Co to znamená přikrývat v tomto smyslu. Nejenom, že o těchto věcech nemluvíme veřejně, ale také pomáháme napravit škodu, když je třeba. Toto zahrnuje nejen odpuštění ale i podíl na nápravě. To znamená přikrývá. Pomáhá nést důsledky. Všichni potřebujeme v určitých oblastech pomoc. Máme-li lásku k sobě navzájem, neseme břemena jedni druhých. Toto pak naplňuje to slovo, že láska přikrývá množství hříchů. Toto pak ukazuje na Kristův charakter. Vzal všechny naše viny na sebe. Je to součást života víry.

Adam udělal jednu obrovskou chybu. Otevřel cestu tomu zlému. Nechal se svést. My všichni ale děláme totéž. Byli jsme svedeni duchovní bytostí obrovskou inteligencí, a to poškodilo náš charakter. Písmo mluví v Genesis o Satanovi jako o nejchytřejším ze vší polní zvěře. Pojďme se ještě na to podívat zblízka.

Co to vlastně Satan Adamovi v ráji nabízel? Poznání dobrého a zlého. Že bude jako Bůh. Že bude schopen tyto věci sám rozsuzovat, neboli soudit. Že bude mít tuto moc. Jinými slovy se dá říci, že bude moci někoho obžalovat a požadovat nápravu a to může jenom Bůh. Jsem také hluboce přesvědčen, že nikdo neunes zlo, okamžitě duchovně umírá a je duchovně slepý.

Je velmi důležité se nenechat svést k soudu druhých lidí. Nehodnotit víru druhých, zvláště ve složitějších situacích, na které Písmo nedává jednoznačnou odpověď. Je důležité některé věci do sebe nevpustit, podržet je v určité vzdálenosti od svého srdce, nebo postavit hranici určitému jednání. Mohu mít názor na věci, ale nejsem soudce, který vyřkává ortel, mohu se mýlit. Jakmile něco roznáším, tak soudím. Jakmile vyčítám něco druhému, tak rovněž soudím. Jakmile chci mít nad někým moc, soudím. Jakmile někomu neodpustím, jednoznačně soudím a jakmile přináším soud, stává se ze mne žalobce, získávám charakter toho Zlého, Satana. Toto je také vnitřní pohyb, je to

ale od Boha z života do smrti. Jestliže soudím druhého, dělám přesně to, co Adam. Pojídám ze stromu poznání dobrého a zlého. My přece víme kdo je žalobcem bratří, je to Satan (Zach 3,1-2, Zj 12, 10).

Víme ale také jaké jméno nese Duch Svatý? On je Zastánce, Obhájce. Nesme jeho pečeť. Buďme jím vedeni. Jdeme tímto směrem. Ap. Pavel říká jednoznačně, abychom nesoudili nic předem. Až Pán Ježíš přijde podruhé na tuto zem on bude soudit a on sám zjeví i věci skryté a úmysly srdcí. Je jedno zajímavé místo v Písmu. Mluví se zde o pravomoci církve odpouštět hříchy v moci Ducha Svatého (Jan 20,22-23). Pán přímo učedníkům říká, komu odpustíte hříchy, budou mu odpuštěny. To je věřím mocné poslání, jako když neseme dál to opuštění Boží v Kristu, jako Jeho vyslanci a služebníci. Hned druhá věta mluví o tom, že církev dostává pravomoc zadržet hříchy. To slovo v originále krateó znamená také být mocný, nebo mít pravomoc. Taktéž získat do vlastnictví a držet. Jsem hluboce přesvědčen, že v Duchu Svatém je možné zadržet působení hříchu postavit hranici a mít pravomoc k ochraně před hříchem, který působí ve světě. Rozhodně to ale neznamená, že máme pravomoc neodpustit někomu hříchy, tak jak toto místo překládá ekumenický překlad. Bůh odpustil v Kristu všem lidem, proto i my máme odpouštět. Toto je svědectví o Kristu. A svědectví o Kristu v tomto smyslu je duch proroctví (ZJ 19.10) Toto neodpuštění bohužel v minulosti byl postoj části církve a setkal jsem se s tím i v současnosti. Není k tomu ale žádná biblická opora. Podle mého názoru jde o bludnou věc. Vydává-li se někdo touto cestou tak jsem přesvědčen že zabloudil a bloudí. Nemáme žádnou pravomoc vyžadovat pokání. Bůh skrze Krista zachránil všechny lidi, ale zároveň lidem nechal pravomoc tuto záchranu odmítnout a zemřít.

Máme všichni svobodu se rozhodnout, kterým směrem půjdeme a jakou cestou. Máme otevřenou cestu k Bohu, ale také stále není zavřena ta druhá, kterou se vydal Adam, první člověk. Věřím, že je důležité vědět kudy jdu a kam kráčím, tak jak se ptá jeden z nejznámějších románových zpracování raných křesťanských dějin od H. Sienkiewicze. Quo vadis? Je velmi důležité se ptát Božího Ducha. Na závěr modlitba Davidova, použiji kralický překlad.

Žalm 139, 23-24

Vyzpytuj mne, Bože silný a poznej srdce mé, zkus mne a poznej myšlení má. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou Tobě a ved' mne cestou věčnou.